

A sátoros ünnep utolsó napján történt, ahová Jézus titokban ment fel:

„**Ellentét** támadt tehát miatta a sokaságban.” Volt, aki prófétának; volt, aki Krisztusnak – azaz a Megváltónak; volt, aki egyszerű embernek (hiszen Galileából nem jöhet a Megváltó); volt aki ellenségnek (hiszen némelyek el akarták fogni) tekintette azt, Aki ezt mondta magáról:

„*Aki hisz énbennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!*”

János evangéliuma magyarázatot is fűz ehhez a mondathoz:

„*Ezt pedig a Lélekről mondta, akít a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg.*”

A Lélek eljövételének ünnepére készülünk. A Szentlélek=Szent Szellem az **Egység** Lelke. Nélküle ellentét, széthúzás van. Akkor is, most is.

Ünnepre készülve vizsgáljuk meg, hogy az életünkben hol van ellentét, széthúzás. Milyen belső ellentéteket, ellentmondásokat hordozok magamban? Milyen területen van ellentét, széthúzás a házastársammal, a gyerekeimmel, a közösségemmel, a Bokorral, a körülöttem élőkkel?

Hiszem azt, hogy a Szentléleknek már nem kell „eljönnie” – mert itt van köztünk, bennünk. Olyan mértékben, amilyen mértékben egység van köztünk, bennünk, körülöttünk. Hiszem azt, hogy mindnyájunknak volt/van olyan élménye, amikor érezte/tudta, hogy benne van a Szentlélek. Csak ez nem egy statikus állapot, amit ha egyszer megszerez az ember, akkor az már örökre így marad. A vonzás törvénye alapján azt vonzom be, ami bennem is megtalálható. Ha az egység, az egységre törekvés jellemzi az életem, akkor bevonzom azt, Aki az Egység Szelleme. Ha széthúzás van bennem, körülöttem, akkor azt vonzom be, aki a Diabolosz, a széthúzás szelleme.

Krisztus keresztségekor Máté tanúsága szerint „*megnyílt az ég, és Isten Lelke galamb formájában aláereszkedett és őreá szállt*” (Mt.3:16). Lukács tanúsága szerint pedig a keresztség után „*a Szentlélekkel eltelve elment a Jordántól*” (Lk.4:1).

Krisztus egységben volt önmagával – tettei és szavai szinkronban voltak. Vajon az én életemben mennyire van szinkronban, egységben az, amit gondolok, amire vágyok, amit érzek, amit teszek? Töreksem-e arra, hogy egységben legyek önmagammal?

Krisztus egységben volt Istennel. Különleges, bensőséges kapcsolatban volt Istennel. Amikor félrevonult, imádkozott, kereste az Atya akaratát és átélte az Atyával való közösséget. Vajon az én vágyaim, törekvéseim mennyire vannak egységben Istennel, az ő rólam szóló „álmával” (ismerem az életfeladatam? Azt a szerepet, amit a világban csak én tudok betölteni? Nyitott vagyok a „felülről való vezetésre”?)

Krisztus egységben volt a közösségével, a körülötte lévő emberekkel. Tanította, gyógyította őket, figyelt rájuk – szeretetközösségben volt velük. Aki ellenségnek tekintette őt, az nem Krisztusról, hanem arról az emberről szólt, aki nem akart vele egységben lenni. Az Istennel való egység – a duális világban, a szabad akarattal rendelkező emberek körében szükségszerűen megosztást hoz létre – akkor is, most is.

Pünkösd a közösség ünnepe. Annak a közösségnek az ünnepe, ahol egység van, ahol maradandó gyümölcs terem. Azt kívánom mindnyájunknak, hogy ebben a nehéz időszakban különösen növekedjen bennünk és köztünk az az Egység, mely a Szent Szellem kiáradása. Növekedjünk az egységben önmagunkkal, házastársunkkal, gyerekeinkkel, közösségünkkel, a körülöttünk lévő emberekkel – és mindezek alapjaként az égiekkel, Istennel.

Miklovicz Panni, Nőtincs